

DE RERVM NATVRA V

proptereaque putes ritu par esse Gigantum
 pendere eos poenas immani pro scelere omnis
 qui ratione sua disturbent moenia mundi
 praeclarumque velint caeli restinguere solem 120
 immortalia mortali sermone notantes;
 quae procul usque adeo divino a numine distent,
 inque deum numero quae sint indigna videri,
 notitiam potius praebere ut posse putentur
 quid sit vitali motu sensuque remotum. 125
 quippe etenim non est, cum quovis corpore ut esse
 posse animi natura putetur consiliumque;
 sicut in aethere non arbor, non aequore salso
 nubes esse queunt neque pisces vivere in arvis
 nec cruor in lignis neque saxis sucus inesse. 130
 certum ac dispositumst ubi quicquid crescat et insit,
 sic animi natura nequit sine corpore oriri
 sola neque a nervis et sanguine longius esse.
 quod si posset enim, multo prius ipsa animi vis
 in capite aut umeris aut imis calcibus esse 135
 posset et innasci quavis in parte soleret,
 tandem in eodem homine atque in eodem vase manere.
 quod quoniam nostro quoque constat corpore certum
 dispositumque videtur ubi esse et crescere possit
 sorsum anima atque animus, tanto magis infitiandum 140
 totum posse extra corpus formamque animalem
 putribus in glebis terrarum aut solis (in) igni
 aut in aqua durare aut altis aetheris oris.
 haud igitur constant divino praedita sensu,
 quandoquidem nequeunt vitaliter esse animata. 145
 Illud item non est ut possis credere, sedis
 esse deum sanctas in mundi partibus ullis.
 tenvis enim natura deum longeque remota